Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 26ης Σεπτεμβρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδικές μεταφορές – Άρθρα 91 και 92 ΣΛΕΕ – Κανονισμός (ΕΕ) 165/2014 – Άρθρο 32, παράγραφος 3, άρθρο 33, παράγραφος 1, και άρθρο 41, παράγραφος 1 – Παράβαση των κανόνων που αφορούν τη χρήση ταχογράφων – Υποχρέωση των κρατών μελών να προβλέπουν αποτελεσματικές και αποτρεπτικές κυρώσεις που δεν εισάγουν διακρίσεις –Εδρεύουσες στην ημεδαπή και εδρεύουσες στην αλλοδαπή μικρομεσαίες επιχειρήσεις – Διαφορετική μεταχείριση»

Στην υπόθεση C-600/18,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών του Szombathely, Ουγγαρία) με απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 24 Σεπτεμβρίου 2018, στο πλαίσιο της δίκης

UTEP 2006. SRL

κατά

Vas Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály, Hatósági, Építésügyi és Oktatási Osztály,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský και L. S. Rossi (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Hogan

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η UTEP 2006. SRL, εκπροσωπούμενη από τον Z. Szároz, jogtanácsos,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους W. Mölls και L. Havas, καθώς και από την J. Hottiaux,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 92 ΣΛΕΕ.

2 Η υπό κρίση αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της UTEP 2006. SRL (στο εξής: UTEP) και του Vas Megyei Kormányhivatal Hatósági Főosztály, Hatósági, Építésügyi és Oktatási Osztály (κυβερνητικού γραφείου της Περιφέρειας Vas, Υπηρεσία Διοίκησης, Έργων και Εκπαίδευσης, Ουγγαρία), σχετικά με την επιβολή από την αρχή αυτή διοικητικού προστίμου εις βάρος της UTEP λόγω παραβάσεως της νομοθεσίας περί χρήσεως ταχογράφου.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 32 του κανονισμού (ΕΕ) 165/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2014, για τους ταχογράφους στον τομέα των οδικών μεταφορών, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3821/85 του Συμβουλίου σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών και τροποποιεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ 2014, L 60, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«1. Οι επιχειρήσεις μεταφορών και οι οδηγοί μεριμνούν γα την ορθή λειτουργία και χρήση των ψηφιακών ταχογράφων και των καρτών οδηγού. Οι επιχειρήσεις μεταφορών και οι οδηγοί που χρησιμοποιούν αναλογικούς ταχογράφους μεριμνούν για την ορθή λειτουργία τους και την κατάλληλη χρήση των φύλλων καταγραφής.

[…]

3. Απαγορεύονται η παραποίηση, απόκρυψη, διαγραφή ή καταστροφή δεδομένων που έχουν καταγραφεί στο φύλλο καταγραφής ή έχουν αποθηκευθεί στον ταχογράφο ή στην κάρτα οδηγού, ή των εκτυπώσεων από τον ταχογράφο. Απαγορεύεται επίσης κάθε επέμβαση στον ταχογράφο, φύλλο καταγραφής ή κάρτα οδηγού που θα είχε ως συνέπεια την παραποίηση, διαγραφή ή καταστροφή δεδομένων και/ή εκτυπωμένων πληροφοριών. […]

[…]»

4 Το άρθρο 33 του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«1. Οι επιχειρήσεις μεταφορών είναι υπεύθυνες να εξασφαλίζουν ότι οι οδηγοί τους διαθέτουν κατάλληλη εκπαίδευση και οδηγίες όσον αφορά στην ορθή λειτουργία των ταχογράφων, είτε ψηφιακών ή αναλογικών, διενεργούν τακτικούς ελέγχους προκειμένου να διασφαλίζουν ότι οι οδηγοί τους προβαίνουν σε ορθή χρήση τους και δεν παρέχουν στους οδηγούς τους άμεσα ή έμμεσα κίνητρα που θα μπορούσαν να ενθαρρύνουν την κατάχρηση των ταχογράφων.

[…]

3. Οι επιχειρήσεις μεταφορών είναι υπεύθυνες για παραβιάσεις του παρόντος κανονισμού που έχουν διαπράξει οδηγοί τους ή οδηγοί που έχουν τεθεί στη διάθεσή τους. […]»

5 Το άρθρο 41, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη θεσπίζουν κανόνες σχετικά με τις κυρώσεις που επιβάλλονται για τις παραβιάσεις του παρόντος κανονισμού και λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίζουν την επιβολή τους, σύμφωνα με τις εθνικές συνταγματικές ρυθμίσεις. Οι εν λόγω κυρώσεις πρέπει να είναι αποτελεσματικές, αναλογικές, αποτρεπτικές και να μην εισάγουν διακρίσεις, και να είναι σύμφωνες με τις κατηγορίες των παραβάσεων που καθορίζονται στην οδηγία 2006/22/ΕΚ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για καθορισμό ελάχιστων προϋποθέσεων για την εφαρμογή των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 3820/85 και (ΕΟΚ) αριθ. 3821/85 του Συμβουλίου σχετικά με την κοινωνική νομοθεσία όσον αφορά δραστηριότητες οδικών μεταφορών και για την κατάργηση της οδηγίας 88/599/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2006, L 102, σ. 35)].»

6 Κατά το άρθρο 9 της οδηγίας 2006/22, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2016/403 της Επιτροπής, της 18ης Μαρτίου 2016 (ΕΕ 2016, L 74, σ. 8) (στο εξής: οδηγία 2006/22), το παράρτημα ΙΙΙ της οδηγίας αυτής 2006/22 περιλαμβάνει κατάλογο παραβάσεων του κανονισμού 165/2014 μεταξύ άλλων, οι οποίες κατατάσσονται σε διάφορες κατηγορίες ανάλογα με τη σοβαρότητά τους («πλέον σοβαρές παραβάσεις», «λίαν σοβαρές παραβάσεις», «σοβαρές παραβάσεις» και «ήσσονος σημασίας παραβάσεις»). Το σημείο 2 του παραρτήματος αυτού, το οποίο περιλαμβάνει τις παραβάσεις του τελευταίου αυτού κανονισμού, κατατάσσει, στο σημείο του Η το οποίο διαλαμβάνει τις παραβάσεις που αφορούν τη «[χ]ρήση ταχογράφου, κάρτας οδηγού ή φύλλου καταγραφής», τις παραβάσεις των άρθρων 32 και 33 του κανονισμού 165/2014 στις «πλέον σοβαρές» ή στις «λίαν σοβαρές» παραβάσεις.

Το ουγγρικό δίκαιο

7 Το άρθρο 12/Α του a kis- és középvállalkozásokról, fejlődéük támogatásáról szóló 2004. évi XXXIV törvény (νόμου XXXIV του 2004 περί μικρομεσαίων επιχειρήσεων και περί των επιχορηγήσεων για την ανάπτυξή τους), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί ΜΜΕ), προέβλεπε τα εξής:

«1. Οι αρχές που διενεργούν διοικητικούς ελέγχους σε μικρομεσαίες επιχειρήσεις –με εξαίρεση τις φορολογικές και τελωνειακές διαδικασίες, καθώς και τις διαδικασίες επιθεώρησης επιμορφωτικών ιδρυμάτων για ενηλίκους–, εφόσον διαπιστώσουν παράβαση που διαπράττεται για πρώτη φορά, απευθύνουν προειδοποίηση αντί της επιβολής προστίμου και εξετάζουν τη δυνατότητα εφαρμογής της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 94, παράγραφος 1, στοιχείο a, του [a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (νόμου CXL του 2004, περί θεσπίσεως γενικών διατάξεων σχετικών με τις διοικητικές διαδικασίες και υπηρεσίες)].

2. Δεν είναι δυνατή η μη επιβολή προστίμου στις εξής περιπτώσεις:

a) όταν η παράβαση συνεπάγεται βλάβη ή απειλή για τη ζωή, τη σωματική ακεραιότητα ή την υγεία των προσώπων·

[…]».

8 Το άρθρο 20, παράγραφος 7, του νόμου περί ΜΜΕ έχει ως εξής:

«Ο παρών νόμος μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο τη σύσταση 2003/361/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2003, σχετικά με τον ορισμό των πολύ μικρών, των μικρών και των μεσαίων επιχειρήσεων [(ΕΕ 2003, L 124, σ. 36)].»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

9 Η UTEP είναι εταιρία με έδρα τη Ρουμανία, η οποία ασκεί, μεταξύ άλλων, δραστηριότητες μεταφορών. Δεν αμφισβητείται ότι η εταιρία αυτή πληροί τα κριτήρια της μικρομεσαίας επιχείρησης (ΜΜΕ), κατά την έννοια του νόμου περί ΜΜΕ.

10 Στις 15 Μαΐου 2017, στο πλαίσιο οδικού ελέγχου, οι ουγγρικές αρχές διαπίστωσαν ότι ο οδηγός φορτηγού που ανήκει στην UTEP είχε αφαιρέσει τον δίσκο του ταχογράφου από τις 12 έως τις 14 Μαΐου 2017 και είχε προβεί σε διάφορες επεμβάσεις στη συσκευή, καθώς και στις ηλεκτρικές συνδέσεις της. Ενώ η περίοδος αυτή των 48 περίπου ωρών είχε δηλωθεί από τον οδηγό ως χρόνος ανάπαυσης, οι ουγγρικές αρχές διαπίστωσαν ότι, στην πραγματικότητα, είχε χρησιμοποιηθεί για εργασίες φόρτωσης και ανεφοδιασμού.

11 Κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, η οποία περατώθηκε με απόφαση της 28ης Ιουλίου 2017, οι ουγγρικές αρχές έκριναν ότι η UTEP είχε παραβεί το άρθρο 32, παράγραφος 3, και το άρθρο 33, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 165/2014 και της επέβαλαν διοικητικό πρόστιμο ύψους 800 000 ουγγρικών φιορινίων (HUF) (περίπου 2 600 ευρώ), συγχρόνως δε απέρριψαν την επιχειρηματολογία της εταιρίας αυτής κατά την οποία, σύμφωνα με το άρθρο 12/Α, παράγραφος 1, του νόμου περί ΜΜΕ, ήταν δυνατή η αντικατάσταση της επιβολής προστίμου από γραπτή προειδοποίηση. Ειδικότερα, κατά τις αρχές αυτές, το άρθρο αυτό εφαρμόζεται αποκλειστικά υπέρ των ΜΜΕ που εδρεύουν στην Ουγγαρία.

12 Στην προσφυγή που άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστηρίου διοικητικών και εργατικών διαφορών του Szombathely, Ουγγαρία), με κύριο αίτημα την ακύρωση της απόφασης της 28ης Ιουλίου 2017 και με επικουρικό αίτημα τη μείωση του ύψους του προστίμου, η UTEP υποστηρίζει ότι η άρνηση των ουγγρικών αρχών να της επιβάλουν την επιεικέστερη κύρωση της γραπτής προειδοποίησης αντί του προστίμου που της επέβαλαν, επειδή η εταιρία αυτή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος και όχι στην Ουγγαρία, εισάγει δυσμενή διάκριση και είναι αντίθετη προς το άρθρο 92 ΣΛΕΕ.

13 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (δικαστήριο διοικητικών και εργατικών διαφορών του Szombathely) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 92 ΣΛΕΕ την έννοια ότι αντιτίθεται σε ερμηνεία του άρθρου 12/Α του [νόμου περί ΜΜΕ] και στη σχετική διοικητική πρακτική, σύμφωνα με την οποία δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της τελευταίας αυτής διατάξεως σε επιχειρήσεις (νομικά πρόσωπα) άλλων κρατών μελών, οι οποίες δεν είναι καταχωρισμένες στο μητρώο της Ουγγαρίας, αλλά εμπίπτουν, κατά τα λοιπά, στην έννοια της [ΜΜΕ], όπως περιγράφεται στον εν λόγω νόμο;»

Επί του παραδεκτού της αίτησης προδικαστικής αποφάσεως

14 Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η Ουγγρική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη για δύο λόγους.

15 Αφενός, η εν λόγω κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το άρθρο 92 ΣΛΕΕ, του οποίου την ερμηνεία ζητεί το αιτούν δικαστήριο, δεν ασκεί επιρροή στην επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι το πρόστιμο επιβλήθηκε στην UTEP βάσει της εθνικής νομοθεσίας περί εφαρμογής του κανονισμού 165/2014. Δεδομένου, όμως, ότι ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 91 ΣΛΕΕ, το άρθρο 92 ΣΛΕΕ δεν ασκεί, κατά την ίδια, καμιά επιρροή στην κρινόμενη υπόθεση.

16 Αφετέρου, η Ουγγρική Κυβέρνηση αμφισβητεί ότι το άρθρο 12/Α, παράγραφος 1, του νόμου περί ΜΜΕ έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης, καθόσον, βάσει της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού, η κύρωση της προειδοποίησης αποκλείεται όταν οι επίμαχες συμπεριφορές μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τη ζωή ή τη σωματική ακεραιότητα των προσώπων. Κατά την ίδια, από την οδηγία 2006/22 προκύπτει ότι οι παραβάσεις των διατάξεων που αφορούν τη χρήση ταχογράφου πρέπει να κατατάσσονται στην κατηγορία των πλέον σοβαρών παραβάσεων. Κατά συνέπεια, και ανεξαρτήτως της ενδεχόμενης διαφορετικής μεταχείρισης, στην Ουγγαρία, των ΜΜΕ που εδρεύουν στην ημεδαπή και εκείνων που εδρεύουν στην αλλοδαπή, η αντικατάσταση του προστίμου με προειδοποίηση δεν είναι δυνατή. Επομένως, κατά την Ουγγρική Κυβέρνηση, το προδικαστικό ερώτημα έχει υποθετικό χαρακτήρα.

17 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα που προβάλλει η κυβέρνηση αυτή, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, όπως κατοχυρώνεται από το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο οφείλει να δώσει στο εθνικό δικαστήριο χρήσιμη απάντηση που να του παρέχει τη δυνατότητα να επιλύσει τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί. Υπό το πρίσμα αυτό, στο Δικαστήριο απόκειται να αναδιατυπώσει, εφόσον είναι αναγκαίο, τα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί (απόφαση της 27ης Ιουνίου 2018, Turbogás, C-90/17, EU:C:2018:498, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

18 Κατά συνέπεια, καίτοι τυπικώς το αιτούν δικαστήριο περιόρισε το προδικαστικό ερώτημά του στην ερμηνεία συγκεκριμένης διάταξης του δικαίου της Ένωσης, το γεγονός αυτό δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να του παράσχει όλα τα στοιχεία ερμηνείας του δικαίου αυτού που μπορούν να αποδειχθούν χρήσιμα για την εκδίκαση της υπόθεσης της οποίας έχει επιληφθεί, ανεξαρτήτως του αν το αιτούν δικαστήριο έχει αναφερθεί σε αυτά ρητώς στο προδικαστικό ερώτημά του. Συναφώς, στο Δικαστήριο απόκειται να συναγάγει, από το σύνολο των στοιχείων που του παρέχει το εθνικό δικαστήριο, και ιδίως από το σκεπτικό της απόφασης περί παραπομπής, εκείνα τα στοιχεία του δικαίου της Ένωσης που χρήζουν ερμηνείας, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της διαφοράς της κύριας δίκης (πρβλ. απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2016, Essent Belgium, C-492/14, EU:C:2016:732, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

19 Στην προκειμένη περίπτωση, το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα αφορά την ερμηνεία του άρθρου 92 ΣΛΕΕ, το οποίο, ωστόσο, έχει εφαρμογή στον τομέα των μεταφορών μόνον εφόσον δεν έχει θεσπισθεί σχετική ρύθμιση σε επίπεδο δικαίου της Ένωσης βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2019, Αυστρία κατά Γερμανίας, C-591/17, EU:C:2019:504, σκέψεις 158, 161 και 163).

20 Στον τομέα των οδικών μεταφορών όμως, οι κανόνες που αφορούν την εγκατάσταση και τη χρήση ταχογράφου, καθώς και οι παραβάσεις των εν λόγω κανόνων, αποτελούν συγκεκριμένα αντικείμενο του κανονισμού 165/2014, ο οποίος έχει ως νομική βάση, μεταξύ άλλων, το άρθρο 91 ΣΛΕΕ.

21 Συναφώς, όπως δέχθηκε και η ίδια η Ουγγρική Κυβέρνηση, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το πρόστιμο που προκάλεσε τη διαφορά της κύριας δίκης επιβλήθηκε, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία που μεταφέρει τον κανονισμό 165/2014 στην ουγγρική έννομη τάξη, λόγω παράβασης του άρθρου 32, παράγραφος 3, και του άρθρου 33, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού αυτού. Εξάλλου, το άρθρο 41, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει ότι οι κυρώσεις των οποίων το καθεστώς καθορίζεται από τα κράτη μέλη και οι οποίες εφαρμόζονται σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων του κανονισμού αυτού πρέπει, μεταξύ άλλων, να είναι αποτελεσματικές, αναλογικές, αποτρεπτικές και να μην εισάγουν διακρίσεις.

22 Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύθηκε στις σκέψεις 17 και 18 της παρούσας απόφασης, το προδικαστικό ερώτημα πρέπει να αναδιατυπωθεί υπό την έννοια ότι αφορά την ερμηνεία όχι του άρθρου 92 ΣΛΕΕ, αλλά του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 165/2014.

23 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα που προέβαλε η Ουγγρική Κυβέρνηση, με το οποίο προβάλλεται ο υποθετικός χαρακτήρας του προδικαστικού ερωτήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό αποτελεί, στην πραγματικότητα, αμφισβήτηση της ορθότητας της ερμηνείας των διατάξεων του άρθρου 12/Α του νόμου περί ΜΜΕ που ακολούθησε το αιτούν δικαστήριο. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να ερμηνεύσει την εθνική νομοθεσία, το δε Δικαστήριο δεσμεύεται από την ερμηνεία του εθνικού δικαίου όπως αυτή εκτίθεται από το εν λόγω δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουνίου 2019, Kuhar, C-407/18, EU:C:2019:537, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Συνεπώς, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

25 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, εάν το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 165/2014 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε διοικητική πρακτική κράτους μέλους κατά την οποία, αντιθέτως προς τις ΜΜΕ οδικών μεταφορών που εδρεύουν στην αλλοδαπή, στις ΜΜΕ οδικών μεταφορών που εδρεύουν στο εν λόγω κράτος μέλος μπορεί να επιβληθεί ελαφρότερη κύρωση, η οποία συνίσταται σε προειδοποίηση αντί διοικητικού προστίμου, όταν οι ΜΜΕ αυτές διαπράττουν για πρώτη φορά εξίσου σοβαρή παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 165/2014.

26 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 21 της παρούσας απόφασης, βάσει του άρθρου 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 165/2014, οι κυρώσεις των οποίων το καθεστώς καθορίζεται από τα κράτη μέλη και οι οποίες εφαρμόζονται σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού πρέπει, μεταξύ άλλων, να είναι αποτελεσματικές, αποτρεπτικές και να μην εισάγουν διακρίσεις.

27 Η απαίτηση να μην εισάγουν διακρίσεις οι κυρώσεις αφορά αναμφισβήτητα την περίπτωση στην οποία εξίσου σοβαρές παραβάσεις των διατάξεων του κανονισμού 165/2014 επισύρουν διαφορετικές κυρώσεις, αναλόγως του αν οι επιχειρήσεις οδικών μεταφορών εδρεύουν στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου διαπράχθηκαν οι παραβάσεις. Ο κανονισμός αυτός εκκινεί από την παραδοχή ότι οι επιχειρήσεις αυτές, ανεξαρτήτως του τόπου της έδρας τους, βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση όταν διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 165/2014 στο έδαφος του ίδιου κράτους μέλους. Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη πρέπει να διασφαλίζουν ότι το καθεστώς κυρώσεων που εφαρμόζεται στο έδαφός τους, σύμφωνα με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 165/2014, εφαρμόζεται χωρίς διακρίσεις αναλόγως του τόπου της έδρας της επιχείρησης οδικών μεταφορών που παρέβη τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού.

28 Κατά συνέπεια, διοικητική πρακτική δυνάμει της οποίας σε ΜΜΕ οδικών μεταφορών εδρεύουσα στην αλλοδαπή μπορεί να επιβληθεί βαρύτερη κύρωση απ' ό,τι σε ΜΜΕ εδρεύουσα στην ημεδαπή, για εξίσου σοβαρή παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 165/2014, είναι αντίθετη προς το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, καθόσον προβλέπει ότι οι κυρώσεις πρέπει να μην εισάγουν διακρίσεις.

29 Κατόπιν των ανωτέρω, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού 165/2014 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε διοικητική πρακτική κράτους μέλους κατά την οποία, αντιθέτως προς τις ΜΜΕ οδικών μεταφορών που εδρεύουν στην αλλοδαπή, στις ΜΜΕ οδικών μεταφορών που εδρεύουν στο εν λόγω κράτος μέλος μπορεί να επιβληθεί ελαφρότερη κύρωση, η οποία συνίσταται σε προειδοποίηση αντί διοικητικού προστίμου, όταν οι ΜΜΕ αυτές διαπράττουν για πρώτη φορά εξίσου σοβαρή παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 165/2014.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 41, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 165/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2014, για τους ταχογράφους στον τομέα των οδικών μεταφορών, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3821/85 του Συμβουλίου σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών και τροποποιεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε διοικητική πρακτική κράτους μέλους κατά την οποία, αντιθέτως προς τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις οδικών μεταφορών που εδρεύουν στην αλλοδαπή, στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις οδικών μεταφορών που εδρεύουν στο εν λόγω κράτος μέλος μπορεί να επιβληθεί ελαφρότερη κύρωση, η οποία συνίσταται σε προειδοποίηση αντί διοικητικού προστίμου, όταν οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις αυτές διαπράττουν για πρώτη φορά εξίσου σοβαρή παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 165/2014.

(υπογραφές)